

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE ZWERFMUZIKANTEN

toneelspel voor kinderen

1880
door

Willy Duts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2621

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ZWERFMUZIKANTEN* op te voeren moet de naam van auteur *WILLY DUTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/029
ISBN 978-90-385-06715

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Willy Duts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(onbeperkt aantal kinderen)

HOND
 KAT
 EZEL
 HAAN
 MOLENAAR
 HEER 1
 HEER 2
 UIL
 EEKHOORN
 MUZIKANT
 ROVERS (4)
 DIENSTER
 BAAS (herbergier)
 KIND
 STERREN (figuratie)

DECOR

Kubussen... laat je fantasie werken!

INHOUD

Vier dieren: kat, hond, ezel en haan hebben elk hun problemen met hun (huis)baas. Ze beklagen het zich niet behandeld te worden als dieren. Zij zijn het beu en willen hun geluk elders zoeken. Toevallig ontmoeten ze elkaar op hun weg en besluiten een muzikale groep te vormen. Hun eerste openbaar optreden is geen succes of toch.....

E E R S T E B E D R I J F

(Ezel, hond, kat en haan zitten elk op een grote kubus. Enkel op de ezel is een lichtbundel gericht. Alleen de ezel is met het gezicht face à public gericht. Hij zit op een kubus die een stuk molensteen voorstelt. Men hoort geluid van een molen.)

MOLENAAR : Nee maar, zit je nu weer op je luie kont.

EZEL : Ik ben moe.

MOLENAAR : En ik ben het moe steeds achter je aan te zitten. Trouwens, er is nog heel wat te doen. Er staan nog twee zakken gemalen graan, die moeten nog voor het donker naar boer Klats.

EZEL : Kan dat niet wachten tot morgen, mijn poten zijn moe van het heen en weer sjouwen, mijn rug is helemaal doorgezakt van de zware lasten.

MOLENAAR : Moet je dat horen! Zal ik je eens wat zeggen, het enige dat jij kunt, is luieren, op je luie kont zitten en balken als het jou niet aanstaat. En dat noemt zich ezel..... ja, een ezel ben je, koppigaard. Maak maar voort, ik wacht in de molen, maar niet lang. *(af)*

EZEL : *(probeert zich op te richten)* God, wat ben ik stram. *(laat zich weer neerzakken)* Voortmaken..... wat een ongeduldig man is dat toch. Mijn hele leven werk ik al voor die man, geen greintje medelijden kent hij. Ik heb meer slagen gehad dan eten, als je dat dan nog eten kunt noemen.

MOLENAAR : *(twee zakken voortsleurend)* In hemelsnaam nu zit dat hier nog, met jou moet men geduld hebben.

EZEL : Ik ben oud, ik doe het rustiger aan, later zul jij dat ook wel inzien.

MOLENAAR : *(spottend)* Dat noemt zich oud. Ik ben driemaal zo oud als jij. Wat ga jij doen als je zestig bent? Hier! *(gooit de twee zakken op de rug van de ezel)* Hop en naar boer Klats nu. En zie dat je voor het donker terug bent. *(Kletst hem op zijn achterste - af)*

EZEL : *(kijkt de molenaar na)* Nu ja, wat wil je, je bent een ezel en wat doe je dan? Was ik maar een hond geweest of een kat. Dan hoefde ik niet te werken. Alle

dagen luieren in de zon. Niemand die je wat commandeert. Zorg dat je nooit een ezel wordt, want veel plezier beleef je er echt niet aan. (*Stapt op en verdwijnt in de verte*)

(*Lichtbundel richten op hond, die op een kubus zit die een stuk boom voorstelt. Hij krabt zich, geeuwt en knabbelt aan een been. Na een tijdje wil hij het been verstoppen. Vindt toch geen geschikte plaats.*)

HOND : Och, waarom zou ik! Hier kom ik toch nooit meer. Mijn hele leven heb ik al een hondenleven gekend. Jarenlang heb ik er moeten voor zorgen dat de schapen netjes bij elkaar bleven. Ik heb er de brui aan gegeven. Ik heb voor de vrijheid gekozen. En zo zit ik hier nu. Waar ik ben? Joost mag het weten. Dagenlang ben ik langs de grote weg opgetrokken. Niet zo maar langs de wegwijk. Nee, ik liep zo, dat ik niet de aandacht trok. Ik zou niet graag in zo'n asiel belanden. (*bekijkt het been*) Ook niets om je verder mee bezig te houden. (*gooit het weg, achter zich.*)

EZEL : Au! (*die het been toevallig op zijn hoofd krijgt.*) Welke idioot gooit zo maar een been weg zonder uitkijken?

(*Hond verbergt zich vlug achter de kubus - staart nog goed zichtbaar*)

Eigenaardig! Och kom, tegenwoordig moet je van niets meer verschieten. Je vindt van alles onderweg. Onlangs nog..... (*ontdekt plots de staart van de hond, stamp op de staart*) Zo..... jij bent de dader.

HOND : (*Wipt enige tijd rond, terwijl hij zijn staart vasthoudt*) Goeie genade, hoe is het mogelijk? Moet ik daarvoor zo ver weglopen om hier op mijn staart te laten trappen.

EZEL : Excuseer me, maar ik dacht dat het een wortel van de boom was.

HOND : Goed te begrijpen dat je een ezel bent, je merkt niet eens het verschil tussen een staart en een wortel.

EZEL : (*zet de twee zakken neer*) Kom laten we geen ruzie maken. Ik zie dat jij ook niet de meest keurige hond bent. Netjes voorkomen is ook wat anders.

HOND : Wat wil je? Al jaren zwerf ik rond, door weer en wind, en maar op domme schapen letten. Daarbij had die herder bij wie ik werkte ook geen tijd voor mij. Slaag heb ik nooit gehad, altijd eten op tijd en stond, maar een vervelend hondenleven dat wel, dag in dag uit, altijd hetzelfde, oervervelend, schaapjes tellen. Vraag de kinderen maar eens als ze 's avonds moeilijk in slaap geraken, hoe saai het is om schaapjes te tellen.

EZEL : Jij hoeft niet te klagen. Ik mag dat. Elke dag zware lasten dragen. Kijk hier maar, die moet ik nog voor het donker wordt bij boer Klats bezorgen en ook nog terug bij de molenaar zijn.

HOND : Ja, wat wil je, ieder beklagt zijn lot. Tja, ik zoek nu al geruime tijd iets anders om me bezig te houden.

EZEL : *(gaat op de zakken graan zitten.)* Wel, ik ben het ook beu altijd maar zakken te dragen op mijn versleten rug. Ik wil rustiger leven. Op je oude dag mag dat wel. Helemaal niets doen, kan natuurlijk niet, je moet je met iets bezig houden. Maar waarmee?

HOND : Veel talenten heb ik niet. Snel lopen dat gaat nog,..... alhoewel. Ergens bij een rijke heer waakhond spelen zegt mij wel wat. Het blaffen heb ik nog niet verleerd en bijten, héla, mijn tanden zien er nog best uit. In een circus meedoen zou me ook nog bevallen. Ik ben nog lenig genoeg, kijk maar! *(doet een paar kunstjes)*

EZEL : Zo te horen en te zien heb jij nog veel talent. Ik kan nog ternauwernood op twee poten blijven staan. Mijn achterste poten wel te verstaan. Oh ja, en balken dat kan ik nog zo goed als een jonge ezel. *(Balkt een paar keer. Hond stopt de oren dicht.)*

HOND : Als jij nog tot bij boer Klats moet, dan moet je je wel haasten.

EZEL : Ik denk er sterk aan om met jou mee op stap te gaan en de wijde wereld in te trekken. Deze zakken nog leveren en voortaan kan meneer molenaar ze zelf dragen. *(pakt de zakken op en wil vertrekken.)*

HOND : Ik ga met je mee, met z'n twee is het veel plezieriger om verder te trekken.

EZEL : Kom kameraad, dieren verstaan elkaar nog.

(Terwijl beide dieren richting boer Klats trekken, opent de lichtbundel zich op de kat, die op een kubus zit die een hoop stenen voorstelt. Een kind zit bij de kat en troost haar.)

KIND : Dat je geen muizen meer kunt vangen, daar hoef jij je geen zorgen over te maken.

KAT : Ik maak me daar geen zorgen over, maar boer Klats, jouw papa, wel. Luie katten moeten maar opstappen, zegt hij. Allerlei verwijten slingert hij me naar het hoofd. Dat de zakken graan stuk worden gebeten is ook al mijn schuld. Maar wat kan ik het helpen? Terwijl ik achter één van hen jaag, hebben de anderen de gelegenheid om aan het graan te smullen. En ik ben ook niet meer van de vlugsten. En tegenwoordig die jonge muizen, ze hebben geen manieren meer. Ze hebben zelfs geen respect meer voor ouderen.

KIND : Van mij mag jij gerust op de boerderij blijven.

KAT : Gisteren hoorde ik je vader nog vertellen dat er bij boer Perneel jonge poesjes te krijgen waren. Nee, nee voor mij is het best dat ik elders mijn geluk ga zoeken.

KIND : Ik zal vader wel overtuigen dat je mag blijven. Blijf hier nog maar wat liggen op de stenen, ze zijn nog warm van de zon. *(streelt de poes nog een keer - af)*

EZEL : We zijn er! Behulpzaam ben jij ook niet geweest. De ganse weg naar hier heb ik die zakken kunnen dragen.

HOND : Je hebt me ook geen enkele keer gevraagd om te helpen.

EZEL : Dat moet je zo doen, zonder dat het gevraagd wordt, zelfs kinderen weten dat.

HOND : Kinderen hebben de dag van vandaag geen tijd meer om te helpen. Ze doen niets anders dan tv kijken, spelletjes spelen op die rare puut- puut- dingen.

EZEL : Niet allemaal, er zijn nog vele kinderen die liever buiten spelen, bezorgd zijn om de natuur en dieren verzorgen. Kijk maar.....

(Eventueel kan hier een praatje met de kinderen ingebouwd worden)

KAT : *(geeuwt)* Kan je nu nooit eens ergens rustig slapen. Och, jij bent het, meneer de ezel van de molenaar. Nog zo laat op pad? Je zult nooit voor het donker terug

zijn. Je rug zal weer wat stokslagen te verduren krijgen. (*ziet dan plots de hond, zet een hoge rug en begint te blazen*)

EZEL : Je hoeft je niet zo op te winden. Hij is mijn gezel.

KAT : Je weet, wij katten zijn niet zo op hen gesteld.

HOND : Dat is wederkerig, weet je wel. (*blaft*)

EZEL : (*zet de zakken neer*) Zo mevrouw poes, dit was de laatste keer dat ik me nog moe heb gemaakt voor meneer molenaar, mijn rug zal de stokslagen moeten missen, maar daar zal ik niet om treuren.

KAT : Ik begrijp je niet. Ben jij op pensioen gesteld en hoef je niet meer te werken? Ben jij een gelukzak. Met mij is het anders gesteld, ik ben gewoon ontslagen. Wellicht zal ik van de boerderij weg moeten en mijn eigen boontjes moeten doppen. Te oud, niet snel genoeg meer en dan tel je bij de mensen niet meer mee. Ik ben enkel nog een lastpost beweert de boer.

EZEL : Ik wil niet opdringerig zijn, maar dan zou jij ons wel kunnen vergezellen.

KAT : Ik kan je niet volgen.

HOND : Zo vlug gaat het bij ons ook al niet meer. De jaren beginnen bij mij ook al door te wegen en ezel hier, is zeker niet meer van de vlugsten.

EZEL : Dat bedoelt ze niet . Ze wil zeggen dat ze onze plannen niet kent. Luister! Wij hebben er de brui aan gegeven. We hebben zelf ontslag genomen, doodgewoon gekozen voor het avontuur. Waar we zullen terecht komen, dat zullen we wel zien.

KAT : Geen slecht idee, maar waarvan zullen we leven? Jij ezel, vind je gras langs de weg, en hij daar kan hier en daar nog wat vinden. (*doet een gebaar van stelen.*) Maar wij katten lusten graag muizen.

HOND : Ik wil wel wat met je delen in ruil voor wat kameraadschap.

KAT : (*na enige aarzeling.*) Goed, ik waag het erop. Maar wat zal Sabientje,Ik moet haar toch nog eens zien of tenminste een afscheidscadeautje nalaten. Eén van mijn snorharen zal ik ze geven die heeft ze ook nog van vroegere poezen die bij haar logeerden. Maar wie gaat die.....?

HOND : Ik wil wel, maar ik kan je niet verzekeren dat het je geen pijn zal doen, mijn poten.....

EZEL : Ik doe het liever niet, maar één van de kinderen kan het gerust doen.